

Dr. KONSTANTIN MIKLÍK C. Ss. R.

ROZJÍMÁNÍ

O TAJEMSTVÍCH SV. RŮŽENCE

PODLE TEXTŮ PÍSMÁ SVATÉHO

A

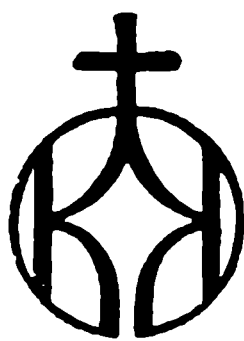
ÚMYSLY ZA NĚŽ LZE PROSITI

PŘI JEDNOTLIVÝCH DESÁTCÍCH

RŮŽENCE

KROPÁČ A KUČ. ARSKÝ, PRAHA

ROZJÍMÁNÍ
O TAJEMSTVÍCH SV. RŮŽENCE
PODLE TEXTŮ PÍSMÁ SVATÉHO
A
ÚMYSLY ZA NĚŽ LZE PROSITI
PŘI JEDNOTLIVÝCH DESÁTCÍCH
RŮŽENCE

SESTAVIL
DR. KONSTANTIN MIKLÍK C. Ss. R.

L. P. 1934

VYDALO NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ A KUCHARSKÝ
V PRAZE

Imprimi permittitur:

P. Joannes Haderka C. Ss. R.

superior prov.

Pragae 24. Maji 1934

NIHIL OBSTAT:

P. Stanislaus Špůrek C. Ss. R.

censor

IMPRIMATUR:

Dr. Theophilus Opatrný

vicarius generalis

Pragae, die 26. Junii 1934

N.: 7973

R Ů Ž E N E C R A D O S T N Ý .

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Věřím v Boha, Otce Všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho. Jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny. Trpěl pod Pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest. Sstoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých. Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce Všemohoucího. Odtud přijde soudit živých i mrtvých. Věřím v Ducha Svatého, svatou Církev Obecnou, svatých obcování, odpuštění hříchů, těla vzkříšení a život věčný. Amen.

Otče náš, jenž jsi na nebesích! Posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpou-

štíme našim vinníkům. A neuvod' nás v pokušení: ale zbav nás ode zlého. Amen.

Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého Ježíš, v kterého věříme.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

Zdrávas . . . , v kterého doufáme. Svata Maria . . .

Zdrávas . . . , kterého nad vše milujeme. Svata Maria . . .

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému; jakož byla na počátku, i nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Otče náš . . .

Zdrávas Maria, . . . , kterého jsi počala z Ducha Svatého. Svata Maria (celý zdrávas i s vložkou se říká 10krát).

Sláva Otci . . .

Otče náš . . .

Zdrávas Maria, . . . , s kterým jsi navštívila Alžbětu. Svata Maria . . . (10krát).

Sláva Otci . . .

Otče náš, . . .

Zdrávas Maria, . . . , kterého jsi porodila. Svata Maria . . . (10krát).

Sláva Otci . . .

Otče náš, . . .

Zdravas Maria, . . ., kterého jsi obětovala v chrámě. Svatá Maria. (10krát.)

Sláva Otci . . .

Otče náš . . .

Zdravas Maria, . . ., kterého jsi v chrámě našla. Svatá Maria . . . (10krát.)

Sláva Otci . . .

R Ů Ž E N E C B O L E S T N Ý .

Tajemství:

1. Který se pro nás potil krví.
2. Který byl pro nás bičován.
3. Který byl pro nás korunován trním.
4. Který pro nás nesl kříž.
5. Který byl pro nás ukřižován.

R Ů Ž E N E C S L A V N Ý .

Tajemství:

1. Který vstal z mrtvých.
2. Který vstoupil na nebesa.
3. Který seslal Ducha Svatého.
4. Který tě přijal na nebesa.
5. Který tě v nebi korunoval.

NA KONCI RŮŽENCE.

Po posledním *Sláva Otci* modlí se závěrečná modlitba:

Zdrávas Královno, Matko milosrdenství! Živote, sladkosti a naděje naše. buď zdráva! K tobě voláme, vyhnaní synové Evy; k tobě vzdycháme, lkající a plačící v tomto slzavém údolí. I protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, kterýž jest požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování ukaž, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesludká Panno Maria!

V: Oroduj za nás, Královno posvátného růžence.

R: Abychom hodni učinění byli za slíbení Kristových.

Modleme se: Bože, jehož jednorozený Syn nám získal svým životem, skonáním a zmrtvýchvstáním odměnu života věčného, uděl nám, prosíme, abychom připomínajíce si tato tajemství v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie, jednak následovali toho, co obsahují, jednak i dosáhli toho, co slibují. Skrze téhož Krista, Pána našeho. Amen.

V.: Pomoc Boží zůstaň vždycky s námi! R.: Amen.

P o z n á m k a : Hlavní věci při růženci jest, abychom o příslušných tajemstvích v mysli rozjíмали. To můžeme činiti *před* jednotlivými desátky, nebo mezi tím, co se ústy modlíme předepsaný počet Zdrávasů po každém Otčenáši. Také se doporučuje prosit při jednotlivých desátcích za určitou věc.

TEXTY PÍSMÁ, O NICHŽ LZE PŘI RŮŽENCI ROZJÍMATI.

I. Kterého jsi, Panno, z Ducha Svatého počala.

1. Měsíce šestého pak anděl Gabriel poslán byl od Boha do města galilejského, jemuž jméno Nazaret, ku panně, zasnoubené muži, jemuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno panny Maria. (Luk. I., 26—27.)

2. A vešed k ní anděl, řekl: Zdráva buď, milosti plná, Pán s tebou, požehnanás ty mezi ženami. (Luk. I., 28.)

3. Ona pak (uzřevši jej), užasla nad řečí jeho a myslila, jaké by to bylo pozdravení. (Luk. I., 29.)

4. I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. (Luk. I., 30.)

5. Aj počneš v životě a porodíš syna a nazveš jméno jeho Ježíš. (Luk. I., 31.)

6. Ten bude veliký a Synem Nejvyššího slouti bude a Pán Bůh dá mu trůn Davida, otce jeho, a bude kralovati v domě Jakubově na věky. (Luk. I.,32.)

7. I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, když muže nepoznávám? (Luk. I., 34.)

8. A odpověděv anděl, řekl jí: Duch Svatý sestoupí v tebe a moc Nejvyššího zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouti bude Syn Boží. (Luk. I., 35.)

9. I řekla Maria: Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého. (Luk. I., 38.)

10. A Slovo tělem učiněno jest, a přebývalo mezi námi. (Jan I., 14.)

II. S kterým jsi, Panno, sv. Alžbětu navštívila.

1. Maria pak povstavši v těch dnech, odešla s chvátáním na hory do města Judova. (Luk. I., 39.)

2. A vešedši do domu Zachariášova, pozdravila Alžbětu. (Luk. I., 40.)

3. I stalo se, jak uslyšela Alžběta pozdravení Mariino, že dítko zaplesalo

v životě jejím a Alžběta byla naplněna Duchem Svatým. (Luk. I., 41.)

4. I zvolala hlasem velikým a řekla: požehnanás ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého. (Luk. I., 42.)

5. A odkud mi to, by Matka Pána mého přišla ke mně? (Luk. I., 43.)

6. A blahoslavená, která uvěřila, že se vyplní ty věci, které jí byly pověřeny od Pána. (Luk. I., 45.)

7. I řekla Maria: Velebí duše má Hospodina a duch můj zaplesal v Bohu, Spasiteli mém. (Luk. I., 46—47.)

8. Zůstala Maria s ní asi tři měsíce a navrátila se do svého domu. (Luk. I., 56.) I nalezena jest prve než se sešli těhotnou z Ducha Svatého. Josef pak, muž její, nechtěje postaviti ji na odiv, odhodlal se propustiti ji tajně. (Mat. I., 18—19.)

9. Když však o tom přemýšlel, aj anděl Páně ukázal se mu ve snách řka: Josefe, synu Davidův, neboj se přijmouti Marii, manželku svou: neboť, co v ní jest zplozeno, z Ducha Svatého jest. (Mat. I., 20—21).

10. Povstav pak Josef ze sna, učinil, jakož mu přikázal anděl. (Mat. I., 24.)

III. Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila.

1. Vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby byl popsán veškeren svět. Odešel pak i Josef z Galileje do města Davidova, jež slove Betlem, aby se přihlásil s Marií, zasnoubenou manželkou svou, která byla těhotná. (Luk. II., 1, 4, 5.)

2. Stalo se pak, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. I porodila syna svého prvorozeného a obvinula jej plenkami a položila ho v jeslích, poněvadž neměli místa v hospodě. (Luk. II., 6, 7.)

3. A byli v téže krajině pastýři, ponocující a stráž noční držíce nad stádem svým. A aj, anděl Páně stanul u nich a jasnost Boží obklíčila je a báli se velice. (Luk. II., 8, 9.)

4. I řekl jim anděl: Nebojte se, neboť aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Narodilť se vám dnes Spasitel, to jest Kristus Pán, v městě Davidově. (Luk. II., 10—11.)

5. A toto bude vám znamením: Naleznete dítě, plenkami obvinuté a položené v jeslích. (Luk. II., 12.)

6. A hned na to bylo s andělem množ-

ství vojska nebeského, kteří chválili Boha a říkali: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. (Luk. II., 13, 14.)

7. I stalo se, jak andělé odešli od nich do nebe, pastýři pravili k sobě vespolek: Pojd'me až do Betlema a vizme tu událost, kterou Pán oznámil nám. (Luk. II., 15.)

8. I přišli s chvátáním a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. (Luk. II., 17.)

9. A uzřevše je, vypravovali věc, která jim byla pověděna o tom dítěti. (Luk. II., 17.)

10. Maria však zachovávala ta slova, uvažujíc je v srdci svém. (Luk. II., 19.)

IV. Kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala.

1. A když se naplnilo dní osm, aby dítě bylo obřezáno, nazvali jméno jeho Ježíš, kterým bylo nazváno od anděla, prve než se počalo v životě. (Luk. II., 21.)

2. A když se naplnili dnové očišťování jejího podle zákona Mojžíšova, donesli jej do Jerusalema, aby ho představili před Hospodinem. (Luk. II., 22.)

3. A hle, v Jerusalemě byl člověk, jehož jméno bylo Simeon, a člověk ten byl spravedlivý a bohabojný a očekával potěšení Israelova, a Duch Svatý byl v něm. (Luk. II., 25.)

4. I přišel v Duchu do chrámu, když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby za něj učinili podle zákona. (Luk. II., 27.)

5. I vzal jej na lokte své a velebil Boha. (Luk. II., 28.)

6. I řekl: Nyní propustíš, Pane, služebníka svého podle slova svého v pokoji, neboť viděly oči mé spásu tvou. (Luk. II., 29—30.)

7. I divili se otec a matka jeho těm věcem, které byly praveny o něm. (Luk. II., 33.)

8. A Simeon požehnal jim a řekl k Marii, matce jeho: Aj, tento jest ustanoven ku pádu a ku povstání mnohých v Israeli a na znamení, jemuž budou odpírati, a tvou vlastní duší pronikne meč, aby se zjevila smýšlení srdcí lidských. (Luk. II., 34—35.)

9. A byla tam též prorokyně Anna a ta přišedši v touž hodinu, velebila navzájem Hospodina a mluvila o něm všechněm, kteří očekávali vykoupení Israelova. (Luk. II., 36, 38.)

10. A když byli vykonali všecko podle zákona Páně, navrátili se do Galileje, do svého města Nazareta. (Luk. II., 39.)

V. Kterého jsi, Памяо, v chrámě našla.

1. Dítka pak rostlo a sílilo, jsouc plno moudrosti, a milost Boží byla v něm. (Luk. II., 40.)

2. A když byl ve dvanácti letech a oni podle obyčeje svátkového šli do Jerusalema a dokonavše dny sváteční, se vraceli, pacholík Ježíš zůstal v Jerusalemě, aniž to zpozorovali rodiče jeho. (Luk. II., 42—43.)

3. Domnívajíce se pak, že jest v družině, ušli den cesty a hledali ho mezi příbuznými a známými. (Luk. II., 44.)

4. A nenalezše ho, navrátili se do Jerusalema, hledajíce ho. (Luk. II., 45.)

5. I stalo se, že po třech dnech našli ho v chrámě, an sedí mezi učiteli, poslouchaje a otazuje se jich. (Luk. II., 46.)

6. Žasli pak všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho. (Luk. II., 47.)

7. A uzřevše jej rodiče jeho, podivili se. I řekla k němu matka jeho: Synu, proč jsi nám tak učinil? Hle, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe. (Luk. II., 48.)

8. I řekl k nim: Co jest, že jste mě hledali? Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého? (Luk. II., 49).

9. I odebral se s nimi a přišel do Nazareta a byl jim poddán. A matka jeho uchovávala všechna slova ta v srdci svém. (Luk. II., 51.)

10. A Ježíš prospíval moudrostí a věkem a milostí u Boha i u lidí. (Luk. II., 52.)

VI. Který se pro nás krví potiti ráčil.

1. Tehdy Ježíš přišel s nimi na popluží, které slove Getsemany, a řekl učedníkům svým: Posed'te tuto, až odejda tamto, se pomodlím. (Mat. XXVI, 36.)

2. A pojav Petra a dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti. (Mat. XXVI., 37.)

3. Tu řekl jim: Smutná jest duše má až k smrti! Pozůstaňte tuto a bděte se mnou. (Mat. XXVI., 38.)

4. A popořed maličko, padl na zem a modlil se a řekl: Abba, Otče, všecko jest možné tobě, odejmi tento kalich ode mne: ale ne, co já chci, nýbrž co ty. (Mar. XIV., 35--36.)

5. I přišel a našel je, ani spí; i řekl Petrovi: Šimone, spíš? Nemohl-lis bdíti jedné hodiny? Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení. Duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno. (Mar. XIV., 37—38.)

6. Opět po druhé odešel a modlil se, řka: Otče můj, nemůže-li kalich tento minouti mne, leč abych jej pil, staň se vůle tvá. (Mat. XXVI., 42.)

7. A přišed opět, našel je, ani spí, neboť oči jejich byly obtíženy. (Mat. XXVI., 43.)

8. I nechal jich a odešel opět modlil se po třetí, táž slova říkáje. (Mat. XXVI., 44.)

9. I ukázal se mu anděl s nebe a posiloval ho. A on ocitnuv se v úzkosti smrtelné, modlil se snažněji. I stal se pot jeho jako krupěje krve tekoucí na zem. (Luk. XXII., 43—44.)

10. Na to přišel k učedníkům svým a řekl jim: Spěte již a odpočívajte; aj, přiblížila se hodina a Syn člověka bude

vydán v ruce hříšníků. (Mat. XXVI., 45.)

VII. Který pro nás bičován býti ráčil.

1. Pilát svolav velekněze i náčelníky a lid, řekl k nim: Přivedli jste mi tohoto člověka, jako by odvracel lid, a hle, já nenalezl jsem na tomto člověku žádné viny. (Luk. XXIII., 13—14).

2. Jest však u vás obyčej, abych vám propustil jednoho vězně o velikonocích. Chcete-li tedy, abych vám propustil krále židovského? (Jan XVIII., 39.)

3. Ale oni volali, řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. (Luk. XXIII., 21.)

4. On však řekl jim po třetí: I co zlého učinil tento? Žádné příčiny smrti na něm nenalézám. Potrestám ho tedy a propustím. (Luk. XXIII., 22).

5. Tu Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovati. (Jan XIX., 1.)

6. On pak neodmlouval a zpět necouval. Tělo své vydal katům a líce své rváčům. (Isai, L., 5, 6.)

7. Podoby neměl ni krásy, bychom naň patřili; neměl vzhledu, bychom se kochali v něm. (Isai LIII., 2.)

8. Takořka zastřeny byly líce jeho,

tupen byl, že jsme si ho nic nevážili. (Isai LIII., 3.)

9. V pravdě bolesti naše on vzal na sebe, ano, co my jsme měli trpět, on snášel; my pak jsme měli ho za malomocného, zbitého od Boha a sklíčeného. (Isai LIII., 4.)

10. Ale on byl raněn pro hříchy naše, roztlučen byl pro nepravosti naše; tresty pro naši spásu na něho dolehly a jeho jizvami jsme uzdraveni. (Isai LIII., 5.)

VIII. Který pro nás trním korunován býti ráčil.

1. Vojáci vladařovi vzavše Ježíše do soudního dvora, shromáždili k němu celou tlupu a svlékše ho, přiodčli jej pláštěm šarlatovým. (Mat. XXVII., 27--28.)

2. A spleše korunu z trní vložili mu ji na hlavu. (Mat. XXVII., 29.)

3. A dali třtinu v pravici jeho a pokleknuvše před ním, posmívali se mu, řkouce: Zdráv buď, králi židovský. (Mat. XXVII., 29.)

4. A vyplivše se na něj, vzali třtinu a bili ho do hlavy. (Mat. XXVII., 30.)

5. A dávali mu poličky. (Jan XIX., 3.)

6. I vyšel Pilát opět ven a řekl jim: Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm žádné viny nenalézám. (Tu vyšel ven Ježíš, nesa korunu trnovou a roucho šarlatové.) (Jan XIX., 4—5.)

7. I řekl jim: Ejhle, člověk. (Jan XIX., 5.)

8. Jak ho uzřeli velekněží a sluhové, zvolali řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. (Jan XIX., 6.)

9. Dí jim Pilát: Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm viny nenalézám. (Jan XIX., 6.)

10. Židé mu odpověděli: My máme zákon, a podle zákona má umřít, neboť se činil Synem Božím. (Jan XIX., 7-8.)

IX. Který pro nás těžký kříž nésti ráčil.

1. Pilát hledal Ježíše propustiti, ale židé křičeli, řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův, neboť každý, kdo se činí králem, protiví se císaři. (Jan XIX., 12.)

2. Tedy Pilát uslyšev ta slova, vyvedl Ježíše ven a posadil se na soudnou stolicí i řekl židům: Ejhle, král váš! (Jan XIX., 13—14.)

3. Ale oni vzkřikli: Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho! Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižují? Velekněží odpověděli: Nemáme krále, leč jen císaře. (Jan XIX., 15.)

4. Vida tedy Pilát, že nic nepróspívá, nýbrž rozbroj větším se stává, vzal vodu a umyl si ruce před lidem, řka: Nevinen jsem krví spravedlivého tohoto; vy vizte. (Mat. XXVII., 24.)

5. A všechen lid odpověděl, řekl: Krev jeho na nás i na naše syny. (Mat. XXVII., 25.)

6. A oblékli jej v roucha jeho a odvedli jej, aby ho ukřižovali. (Mat. XXVII., 31.)

7. A když jej odváděli, uchopili jakéhosi Šimona cyrenského, jenž přicházel ze dvora, a vložili naň kříž, aby jej nesl za Ježíšem. (Luk. XXIII., 26.)

8. Šel pak za ním veliký zástup lidu i žen a ty plakaly a kvílely nad ním. (Luk. XXIII., 27.)

9. Ježíš však, obrátiv se k nim, řekl: Dcery jerusalemské, neplačte nad mnou, ale samy nad sebou plačte a nad dětmi svými. (Luk. XXIII., 28.)

10. Byli pak s ním vedeni také jiní

dva zločinci, aby byli usmrceni. (Luk. XXIII., 32.)

X. Který pro nás ukřižován býti ráčil.

1. A když přišli na místo, které slove lebčí, ukřižovali ho tam. Ježíš pak řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Byla pak hodina třetí, když ho ukřižovali. (Luk., XXIII., 33—34; Mar. XV., 25.)

2. Když tedy vojáci ukřižovali Ježíše, vzali roucha jeho (a učinili čtyři díly, každému vojínu díl) a sukni. Byla pak ta sukne nesešívaná, od svrchu všechna veskrze utkaná. Proto řekli mezi sebou: Neroztrhujme ji, nýbrž losujme o ni, čím bude. (Jan XIX, 23—24.)

3. I stál tu lid, dívaje se, a náčelníci posmívali se mu s ním, řkouce: Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě. Taktéž rouhali se mu i lotři, kteří s ním byli ukřižováni. Posmívali se mu však i vojáci, přistupující a podávající mu octa a říkající: Jsi-li ty král židovský, pomoz sobě. (Luk. XXIII., 35; Mat. XXVII, 44; Luk. XXIII., 36—37.)

4. I dali nad hlavu jeho nápis viny jeho: Tento jest Ježíš, král židovský.

Potom ukřižovali s ním dva lotry, jednoho na pravici, druhého na levici. Jeden pak z těch zločinců, kteří s ním viseli, rouhal se mu, řka: Jsi-li ty Kristus, pomoz sobě i nám. (Mat. XXVII., 37—38; Luk. XXIII., 39.)

5. Ale druhý promluviv, káral ho, řka: Ani ty se Boha nebojíš, ježto v témže odsouzení jsi? I řekl k Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. A Ježíš řekl jemu: Amen, pravím tobě: Dnes budeš se mnou v ráji. (Luk. XXIII., 40, 42—43).

6. Tedy Ježíš uzřev matku a toho učedníka, kterého miloval, an tu stojí, řekl matce své: Ženo, hle, syn tvůj. Na to řekl učedníkovi: Hle, matka tvá. A od té chvíle přijal ji ten učedník k sobě. (Jan XIX, 26—27).

7. A když bylo šest hodin, nastala tma po celé zemi až do hodiny deváté. Potom Ježíš, vida, že jest již všecko dokonáno, aby se naplnilo Písmo, pravil: Žízním, a zvolal hlasem velikým: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mar. XV., 33; Jan XIX, 28; Mat. XXVII., 46.)

8. Jeden pak z okolostojících běžel, a naplniv houbu octem, vložil ji na třti-

nu a dával mu píti, řka: Nechte, ať uvidíme, přijde-li Eliáš sejmouti ho! A když Ježíš ocet přijal, řekl: Dokonáno jest. (Mar. XV., 36; Jan XIX., 30.)

9. A zvolav hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, vypustil duši. (Luk. XXIII., 46.)

10. A tu opona chrámová roztrhla se na dvě od hora až dolů. Setník pak, který stál proti němu, vida, že tak zvolav vypustil duši, pravil: V pravdě, tento člověk byl Syn Boží. (Mar. XV., 38—39.)

XI. Který z mrtvých vstáti ráčil.

1. V první den týdne Maria Magdalena přišla k hrobu ráno, když ještě byla tma, a uzřela kámen od hrobu odvalený. I běžela a přišla k Šimonu Petrovi a jinému učedníku, kterého miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili. (Jan XX., 1—2.)

2. Petr pak vstav, běžel k hrobu a nakloniv se, uzřel prostěradla, ana leží o sobě: i odešel domů, divě se tomu, co se stalo. Potom tedy vešel tam i ten

učedník, kterýž byl přišel první ke hrobu, a uzřel i uvěřil. (Luk. XXIV., 12, Jan XX., 8.)

3. Maria však stála u hrobu venku. I uzřela dva anděly. Ti řekli jí: Ženo, proč pláčeš? Dí jim: Vzali Pána mého a nevím, kam ho položili. Dí jí Ježíš: Maria! Obrátila se a řekla jemu: Rabboni, to jest Mistře! (Jan, XX., 11—12, 13, 16.)

4. Šla a zvěstovala to těm, kteří s ním bývali. A oni uslyševše, že jest živ, nevěřili. A aj, dva z nich šli toho dne do městečka jménem Emaus. A stalo se, když byl s nimi za stolem, vzav chléb a požehnav jej a rozlámav ho, dával jim. I otevřely se oči jejich a poznali ho; ale on zmizel od nich. (Mar. XVI., 10, 11: Luk. XXIV., 13, 30, 31).

5. A vstavše v touž hodinu, vrátili se do Jerusalema a našli tam pohromadě jedenácte apoštolů i ty, kteří byli s nimi, ani praví: Pán vstal skutečně a ukázal se Šimonovi. I vypravovali také oni, co se stalo na cestě a kterak ho poznali v lámání chleba. (Luk. XXIV., 33—35.)

6. Zatím však co to mluvili, Ježíš stannul uprostřed nich a řekl jim: Pokoj

vám! Já jsem to, nebojte se! A to pověděv, ukázal jim ruce i bok. I zaradovali se učedníci, spatřivše Pána. (Luk. XXIV., 36; Jan XX., 20).

7. A po osmi dnech byli učedníci jeho opět uvnitř a Tomáš s nimi. Tu přišel Ježíš zavřenými dveřmi a postavil se do prostřed a řekl: Pokoj vám. Potom dí Tomášovi: Vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpust' v bok můj, a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící. Tomáš odpověděl: Pán můj a Bůh můj. (Jan XX., 26—28.)

8. Potom zjevil se Ježíš opět učedníkům u jezera Tiberiadského. I řekl Šimonu Petrovi: Šimone Janův, miluješ-li mne více nežli tito? Dí jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu: Pasiž beránky mé. (Jan XXI., 1, 15.)

9. Jedenácte pak učedníků odešlo do Galileje na horu, kamž Ježíš byl jim uložil, a uzřevše ho, klaněli se mu; někteří však pochybovali. (Mat. XXVIII., 16—17.)

10. I přistoupil Ježíš a mluvil k nim, řka: Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi. Jdouce tedy, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, učíce je zachovávat

všecko, co jsem přikázal vám; a aj, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa. (Mat. XXVIII., 18—20.)

XII. Který na nebe vstoupiti ráčil.

1. Posléze ukázal se jedenácti, když byli za stolem, a vytýkal jim nevěru jejich a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří jej byli viděli z mrtvých vstalého. (Mar. XVI., 14.)

2. I řekl k nim: To jsou slova, která jsem mluvil k vám, byv ještě s vámi, že se totiž musí naplniti všecko, co psáno jest o mně v zákoně Mojžíšově a v prorocích i žalmích. (Luk. XXIV., 44.)

3. Potom vyložil jim smysl, aby rozuměli Písmům. (Luk. XXIV., 45.)

4. A řekl jim: Jdouce do veškerého světa, kaďte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; kdo však neuvěří, bude zavržen. (Mar. XVI., 15—16.)

5. Těch pak, kteří uvěří, budou následovati tato znamení: Ve jménu mém budou zlé duchy vymítati, novými jazyky mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na ne-

mocné budou ruce vzkládati a ti se uzdraví. (Mar. XVI., 17—18.)

6. A já pošlu na vás toho, jehož Otec můj zaslíbil, vy však zůstaňte v městě, dokavad nebudete opatřeni mocí s výsosti. (Luk. XXIV., 49.)

7. A vyvedl je ven k Betanii, a pozdvih rukou svých, požehnal jim. (Luk. XXIV., 50.)

8. I stalo se, když jim žehnal, že se odloučil od nich a vznášel se do nebe, a oblak vzal jej s očí jejich. (Luk. XXIV., 51; Skut. I., 9.)

9. A jak hleděli upřeně do nebe, když se tam ubíral, aj dva muži stáli u nich v rouše bílém a řekli: Muži Galilejští, proč stojíte, hledíce do nebe? Ten Ježíš, který vzat jest od vás do nebe, přijde tak, jak jste ho viděli do nebe jíti. (Skut. 10—11.)

10. A oni poklonivše se, navrátili se do Jerusalema s radostí velikou. (Luk. XXIV., 52.)

XIII. Který Ducha Svatého seslati ráčil.

1. Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub

Alfeův a Šimon Horlivec a Juda Jakubův, ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě se ženami a s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratry jeho. (Skut. I., 13—14.)

2. A v těch dnech Petr, povstav uprostřed bratrů, řekl: Muži bratří, musilo se naplniti Písmo, které Duch Svatý předpověděl ústy Davidovými o Jidášovi. Musí tedy z těch mužů, kteří byli s námi po všecken čas, ve kterém Pán Ježíš obcoval mezi námi, jeden býti s námi svědkem vzkříšení jeho. (Skut. I., 15—16, 21—22.)

3. I představili dva, Josefa, zvaného Barnabášem, a Matěje. I odevzdali pro ně losy, a los padl na Matěje, a byl přičten k jedenácti apoštolům. (Skut. I., 26.)

4. A když přišel den letnic, byli všichni pohromadě na jednom místě. (Skut. II., 1.)

5. Tu povstal náhle s nebe hukot, jako když táhne vítr silný, a naplnil dům, kde seděli. (Skut. II., 2.)

6. I ukázaly se jim jazyky jako ohnivé, rozdělující se, a posadil se na každém z nich jeden. (Skut. II., 3.)

7. A všichni byli naplněni Duchem

Svatým a počali mluvití jazyky, jakož ten Duch dával jim promlouvati. (Skut. II., 4.)

8. Přebývali pak v Jerusalemě židé, muži nábožní, ze všelikého národu pod nebem. Petr však povstav z jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim. (Skut. II., 5—14.)

9. I byli pokřtěni ti, kteří přijali řeč jeho; a připojilo se jich v ten den as tři tisíce duší. (Skut. II., 41.)

10. Trvali pak v učení apoštolském a v obcování lámání chleba i na modlitbách. (Skut. II., 42.)

XIV. Který Tě, Panno, na nebe vzíti ráčil.

1. Která jest to, jež kráčí jako Denice vycházející, krásná jako měsíc, výborná jako slunce, hrozná jako vojenský šik spořádaný? (Pís. VI., 9.)

2. Která jest to, jež vstupuje z pouště, oplývající rozkoší, podepřena na milého svého? (Pís. VIII., 5.)

3. Která jest to, jež vstupuje přes poušť, jako proutek dýmu z vonného koření, myrrhy a kadidla a všelikého prášku vonného? (Pís. II., 6.)

4. Vstaň, pospěš, přítelkyně má, holubice má, a pojd'. Nebo již zima po-
minula, prška přestala a odešla. Kvítí
ukázalo se v zemi naší. (Pís. II., 10-12.)

5. Vstaň, přítelkyně má, krásná má.
a pojd': holubičko má v rozsedlinách
skalních. Ukaž mi tvář svou, ať zní hlas
tvůj v uších mých; nebo hlas tvůj je
sladký a tvář tvá spanilá. (Pís. II.,
13—14.)

6. Aj, ty jsi krásná, přítelkyně má,
aj, ty jsi krásná, oči tvé jsou jako holu-
bičí. Polož mne jako pečeť na srdce své,
jako pečeť na rámě své. (Pís. I., 14:
VIII., 6.)

7. Já na výsostech přebývám, a trůn
můj jest na sloupě oblakovém. (Sir.
XXIV., 7.)

8. Vyvýšena jsem jako cedr na Liba-
nu, a jako cypřiš na hoře Sion. (Sir.
XXIV., 17.)

9. Jako palma v Kádes vyvýšena jsem,
a jako štěp růže v Jerichu. (Sir. XXIV.,
18.)

10. Pravice Hospodinova zvítězila,
pravice Hospodinova vyvýšila mne,
pravice Hospodinova zvítězila. (Žalm
CXVII., 16.)

XV. Který Tě. Panno, na nebi korunovati ráčil.

1. I zamiloval si ji král nade všechny ženy; a došla milosti a milosrdenství nade všechny ženy, a vstavil na hlavu její korunu královskou a učinil ji královnou. (Esth. II., 17.)

2. I povstal král a šel jí vstříc, a pokloniv se jí, posadil ji na trůně svém: a postaven jest trůn matce králově, a posadila se po pravici jeho. (3. Král., II., 19.)

3. Jak jsi krásná, přítelkyně má, jak jsi krásná. Pojd' s Libanu, choti má, pojd' s Libanu, pojd', budeš korunována. (Pís. IV., 1, 8.)

4. I řekl jí král: Co chceš královno? A jaká jest prosba tvá? Bys pak prosila za půl království, dáno bude tobě. (Esth. V., 3.)

5. I řekl jí král: Žádej, matko má, neboť není slušné, abych odvrátil tvář svou! (3. Král. II., 20.)

6. Zahrada zamčená jsi, sestro, má choti, zahrada zamčená jsi, studnice zabezpečená. Zdvihni se, větríku půlnoční, a přijď, větríku polední, prověj zahra-

du mou, ať tekou vůně její. (Pís. IV., 12, 16.)

7. Nyní tedy synové, slyšte mne: Blahoslavení, kteří ostříhají cest svých. (Přísl. VIII., 32.)

8. Kdo by mne nalezl, najde život a obdrží spasení od Hospodina. (Přísl. VIII., 35—36.)

9. Já jsem matka krásného milování a bázně a poznání a svaté naděje. (Sir. XXIV., 24.)

10. Pojd'te, jezte chléb můj, a pijte víno, které jsem nalila vám. (Přísl. IX., 5.)

ÚMYSLY, ZA NĚŽ LZE PROSITI PŘI JEDNOTLIVÝCH DESÁTCÍCH RŮŽENCE.

I. Za zachovávání Božího přikázání o zbožnosti, víře, naději a lásce k Bohu a bližnímu.

II. Za zachovávání druhého Božího přikázání o svěcení Božího jména.

III. Za zachovávání třetího Božího přikázání o svěcení neděle.

IV. Za zachovávání čtvrtého Božího přikázání o šetření piety.

V. Za zachovávání pátého Božího přikázání o šetření života.

VI. Za zachovávání šestého a devátého Božího přikázání o šetření cudnosti.

VII. Za zachovávání sedmého a desátého Božího přikázání o šetření majetku.

VIII. Za zachovávání osmého Božího přikázání o šetření cti a důvěry.

IX. Za zachovávání Božího přikázání o přijímání svátostí Nového Zákona.

X. Za zachovávání Božího přikázání o poslušnosti k Církvi.

XI. Za zachovávání prvního přikázání církevního o svěcení svátků.

XII. Za zachovávání druhého přikázání církevního o nedělní a sváteční mši.

XIII. Za zachovávání třetího přikázání církevního o zachovávání postů.

XIV. Za zachovávání čtvrtého přikázání církevního o výroční zpovědi a velikonočním přijímání, o uzavírání sňatků a výchově dítek.

XV. Za zachovávání pátého přikázání církevního o varování se svatebního veselí v postě a v adventě, o záповědi nekatolických bohoslužeb, nebezpečných knih, nebezpečných škol nebo spolků, smíšených manželství, spalování mrtvol, přijímání neb dovolování souboje, podávání žalob na klerus u světských soudů, přijímání zcizeného církevního majetku, účasti na aktech církevních, jež byly někomu zakázány.

O B S A H

5

R ů ž e n e c r a d o s t n ý .

7

R ů ž e n e c b o l e s t n ý .

7

R ů ž e n e c s l a v n ý .

8

N a k o n c i r ů ž e n c e .

11

T e x t y p í s m a o n i c h ž
l z e p ř i r ů ž e n c i r o z j í m a t i .

37

Ú m y s l y z a n ě ž l z e p r o -
s i t i p ř i j e d n o t l i v ý c h
d e s á t c í c h r ů ž e n c e .